

Children's Care Oekraïne

Nieuwsbrief januari 2019- Jaargang 7 nr. 1

Nieuw jaar - nieuwe dingen?

Het is midden in de nacht en het lukt me niet om weer in slaap te vallen. In de woonkamer heb ik de houtkachel aange- maakt, ik ben met een deken op de bank gekropen en ben maar begonnen met het schrijven van deze nieuwsbrief. Het sneeuwt buiten, al een aantal weken is alles bedekt onder een witte deken.

Het is al weer een nieuw jaar en ook daarvan is de eerste maand al weer zo goed als voorbij. De weken vliegen voor- bij en worden gevuld met allemaal ver- schillende dingen. Tegelijkertijd maakt

mijn hoofd overuren over de toekomst. In mijn vorige nieuwsbrief vertelde ik jullie over Elia die door God naar de woestijn werd gestuurd om daar maan- den lang na te denken, stil te zijn en te luisteren naar wat God met hem van plan was. De afgelopen maanden heeft me dat veel rust gegeven en me de zekerheid gegeven dat het goed is dat ik de komen- de tijd op zoek ga naar Zijn plan. Maar toch vliegt het me soms weer even aan, zoals nu. Ik voel me onrustig van binnen, ik huil en het liefst zou ik al lang willen weten wat er dit jaar weer allemaal staat

te gebeuren. Waar wil God mij hebben en wat is Zijn bedoeling met het ziekenhuis? Daarvoor ben ik ten slotte hier naar toe gekomen....

Het is niet zo dat ik de afgelopen maan- den niks heb gedaan, elke maand en elke dag waren ingevuld met allerlei ver- schillende dingen en ik heb me nog geen moment hoeven vervelen. Maar het onzekere, dat je nog niet weet wat de volgende dag brengt, is soms best wel lastig.

Mijn adres:

UKRAINE 90202
Zakarpatska Oblast
Berehove/Beregszász
B. Chmelnytskoho 10/3
Jorien de Ruiter

jorienderuiter@hotmail.com
www.childrencareoekraïne.nl
IBAN — NL64 RABO 0148 8373 52
t.n.v. CG De Wingerd
o.v.v. Children's Care Oekraïne

Kevin

In het ziekenhuis ligt op dit moment alleen maar Kevin, voor wie we nog steeds mogen zorgen. Kevin is deze maand één jaar geworden en dat hebben we samen met hem gevierd. Een half jaar geleden is Kevin bij ons op de afdeling gekomen, toen was hij er slecht aan toe. Hij was veel aan het huilen en ik wist niet of hij lang bij ons zou zijn. Het is onduidelijk wat Kevin precies heeft. De verhalen gaan dat zijn moeder hem heeft laten vallen toen zij zelf dronken was en dat hij door die klap nu gehandicapt is maar daar wordt heel geheimzinnig over gedaan. Ook wordt er gezegd dat het door een hersenvliesontsteking komt dat hij gehandicapt is. Het feit is dat Kevin als een gezond jongetje is geboren en hij dat

nu niet meer is, wat hiervan de oorzaak is zullen we nooit weten. In het begin leek het alsof Kevin niks kon horen of zien. Hij was erg afwezig en het lukte niet om contact met hem te maken. De laatste weken gaat Kevin erg vooruit, hij begint gericht oogcontact te maken als je tegen hem praat, dit betekent dat hij dus ook kan horen. Kevin is vaak onrustig en het lijkt alsof hij veel epileptische aanvallen heeft. Hij krijgt medicijnen om rustig te worden maar hierdoor slaapt hij veel. Het is onduidelijk wat er met Kevin gaat gebeuren maar op dit moment weten we zeker dat zijn familie hem niet wil hebben. Kevin heeft nog een zusje van drie en zijn moeder schijnt al weer zwanger te zijn van de volgende. Ook oma, die vorige maand nog in het ziekenhuis was, wilde hem niet even zien. Ik kan het me nog altijd niet voorstellen dat je zomaar je kind kunt afstaan en daar niet meer naar omkijkt.

Benjamin

In mijn vorige nieuwsbrief heb ik jullie ook verteld dat we afscheid moesten nemen van Benjamin. Door zijn hartafwijking groeide hij slecht en daardoor duurde het lang voor hij geopereerd kon worden. Met speciale lactosevrije voeding probeerden we hem steeds meer te laten drinken zodat hij sterker zou worden en het juiste gewicht zou krijgen wat nodig was om hem te kunnen laten opereren. In november moesten we hem naar het kindertehuis brengen, daarna konden we helaas niet meer in de gaten houden hoe het met hem ging. Waarschijnlijk was daar de zorg en aandacht voor hem stukken minder dan bij ons in het ziekenhuis. Ik vroeg jullie om mee te bidden voor een plek waar Benjamin liefdevol mocht opgroeien en de juiste zorg mocht krijgen. Op 27 december kregen wij het verdrietige nieuws dat hij op eerste kerstdag is overleden aan de gevolgen van zijn hartziekte. Benjamin is 10,5 maand geworden. Als ik naar zijn foto's kijk, kan ik het soms nog niet bevatten dat hij er niet meer is. Maar ik mag weten dat hij het beste Thuis heeft gekregen wat ik maar kon wensen, Thuis bij God de Vader op schoot.

Dag lieve Benjamin...

Gyöngyi en haar moeder

Ook vertelde ik in mijn vorige nieuwsbrief over Gyöngyi en haar moeder. Nog steeds is de situatie erg lastig. Ongeveer elke dag krijg ik een sms met 'bel me alsjeblieft' of ik kom haar tegen in het ziekenhuis of op straat. Nog steeds heeft ze geen paspoort maar daar gaat deze week als het goed is verandering in komen. We hebben eindelijk een juiste afspraak kunnen maken om een paspoort aan te gaan vragen. Helaas blijft wel onduidelijk of we hier goed aan doen en of ze uiteindelijk haar eigen papieren bij zich zal houden. Nog altijd blijft ze verschillende verhalen vertellen en als we haar proberen te helpen met onderdak, grijpt ze die kans niet aan. Het geld wat je geeft voor de huur verdwijnt en zij leeft nog altijd hele dagen op straat en slaapt soms bij vrienden. Begin januari heeft de politie haar naar het ziekenhuis gebracht samen met Gyöngyi omdat ze in het park al de vuilnisbakken aan het doorzoeken was. Toen kon ze dus een aantal dagen in het ziekenhuis liggen maar omdat ze geen rust heeft in haar lijf had, was ze hier al snel weer vertrokken. Nog steeds probeer ik af en toe eten voor hun te kopen en medicijnen als ze ziek zijn. Ik ben gestopt om geld te geven, helaas vraagt ze daar wel vaak om. Afgelopen week belde ze me op met de vraag om 400 griven (= 13 euro). Ik gaf aan dat ik geen geld meer wilde geven maar op de achtergrond hoorde ik dat ze onder druk werd gezet om toch aan geld te komen. Waarschijnlijk is daar dus al het geld heen gegaan wat ik haar eerder heb gegeven. Natuurlijk zou ik haar graag een onderkomen geven en een plek waar ze veilig is. Helaas grijpt ze die kansen niet aan en daar houdt voor mij de zorg op dit moment dan ook op. Wat ik voor haar kan doen is helpen met het krijgen van een paspoort waardoor ze weer kinderbijslag aan kan vragen en zorgen dat ze af en toe medicijnen en wat eten krijgt.

Voedselpakketten

In november gingen we van start met het inzamelen van geld voor voedselpakketten voor mensen die dit goed konden gebruiken. Mijn eerste doel was 20 pakketten, ik zou enorm blij geweest zijn als we daar 400 euro voor bij elkaar konden krijgen. Maar blijkbaar mocht ik veel groter dromen want al gauw steeg dit bedrag naar 1365 euro. In december heb ik hierdoor al 40 pakketten kunnen uitdelen en doordat we zoveel geld hadden, heb ik nog 90 kinderen blij kunnen maken met een extra verrassing. In de komende maand hoop ik met de rest van het geld nog 15 gezinnen blij te maken. Ik wil jullie ook via deze weg nog een keer bedanken voor de mogelijkheid die ik heb gekregen om zoveel gezinnen te mogen zegenen met een pakket. Het was indrukwekkend om bij zoveel verschillende mensen en situaties binnen komen. Maar tegelijkertijd was het ook schrijnend om te zien hoeveel van deze mensen in absolute armoede leven. Sommigen proberen ondanks de armoede nog wat van hun leven te maken, maar bij anderen was er geen sprankje gezelligheid en warmte te bekennen, en dat in de tijd voor Kerst. Ik vond het lastig om mee om te gaan dat ik bezig was met Kerst vieren, de geboorte van Jezus, de gezelligheid van vrienden om me heen, een warm huis, gezellige lichtjes in de kerstboom en met elkaar meer dan genoeg eten. Maar bij veel van deze gezinnen heerste leegte en was er geen warmte, eten en gezelligheid.

Zo kwam ik bij een vrouw die nog maar drie jaar ouder was dan dat ik ben. Ze heeft twee dochters van elf en twaalf jaar oud, zij waren een week geleden uit huis gehaald om de winter door te brengen in een sanatorium. Toen ze heel voorzichtig haar huis uitgeschoven kwam, met haar hoofd naar beneden gebogen, kon ik me niet voorstellen dat zo bijna net zo oud was als ik. Ze voelde zich beschaamd over het feit dat ze enorm dronken was en nauwelijks rechtop kon blijven staan. Binnen in huis was het één grote bende, verder was er een slaapkamer met een klein kachelletje waar nog maar een week geleden haar man/vriend door een andere man om het leven was gebracht. Er was nu al weer een andere man binnen die ook ladderzat op het bed zat, ze probeerde hem eerst nog een beetje te verbergen. Wat was ik dankbaar dat die meisjes in een sanatorium zitten en ik wil niet weten wat er met hen kan gebeuren als zij weer thuis zullen gaan wonen. Ook de leraren van de meisjes en Viki, een vrouw met wie ik veel pakketten heb rondgebracht, zijn bang voor de toekomst van deze kinderen.

Ook kwam ik bij een gezin die met z'n allen in twee kleine kamertjes leefden. Er stonden een paar kasten, twee een-

persoonsbedden en er was een keukentje. De bedden waren vies en alle dekens en lakens waren grauw van kleur. Hier woonde een moeder met drie kinderen, helaas was er geen gezelligheid te bespeuren. Het was tegen etenstijd maar er stonden geen pannen op het fornuis. Op het moment dat wij daar waren was er nog maar één kind thuis en de rest zou later komen. Moeder had veel last van epileptische aanvallen en er zat bloed aan de muur van de keren dat ze zich daardoor tegen de muur had gestoten. Ze vertelde dat de kinderen daar bang voor waren en daardoor niet meer samen met haar wilden slapen. De volgende dag hoorde ik van Viki dat de kinderen op school waren gekomen met het verhaal dat ze geen eten hadden gehad toen ze thuis kwamen omdat moeder niks had gekookt. Toen hadden ze maar de chocoladepakketten die ze hadden gekregen verdeeld als avondeten en voor het ontbijt de volgende ochtend. En zo waren er nog zoveel meer verhalen van uitzichtloosheid maar ook zeker verhalen van mensen die ondanks de armoede iets van hun leven en gezin proberen te maken. Ik ben dankbaar dat ik dankzij jullie een extraatje aan deze gezinnen en oudere mensen kon geven.

Bidden en danken

Bidden:

Voor de toekomst en Gods plan met mij.
Voor Kevin en zijn toekomst, voor zijn moeder; dat zij mag beseffen dat alcohol niet de oplossing is. En dat ze hopelijk ooit weer voor Kevin mag gaan zorgen.
Voor de gezinnen waar ik de pakketten mocht uitdelen.
Voor het gezin van Gyöngyi.

Danken:

Dat we zoveel geld mochten ontvangen voor de voedselpakketten.
Dat ik mag weten dat Benjamin bij onze Vader in de hemel mag zijn.
Dat ik ondanks de strijd in mijn hoofd over de toekomst weet dat God met me mee gaat.

